

Η απονομή του 21ου παγκοσμίου κυπέλλου ποδοσφαίρου, ήρθε να προσθέσει ένα ακόμα στοιχείο σε μια θεωρία που θέλει τα σπορ, αφενός να δέχονται μια υπερέκθεση από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, της τηλεόρασης προεξάρχουσας, αφετέρου να γίνονται αντικείμενο πολιτικής εκμετάλλευσης.

Από την εποχή που οι ποδοσφαιριστές στέκονταν στο περιθώρια της κοινωνικής ροής, μέχρι πριν λίγες ώρες που οι επικεφαλής τριών κρατών, στέκονταν όρθιοι για να χαιρετήσουν και να χαριεντιστούν με τους παίκτες έχει περάσει πολύς χρόνος. Και πολλά έχουν ανατραπεί.

Κι αυτή η σκηνή, όπου ο πρόεδρος της χώρας η οποία φιλοξένησε το Μουντιάλ, ο τόσο δύσκολος στο χαμόγελο Ρώσος, μαζί με τον τόσο χαρούμενο Γάλλο πρόεδρο και η διαχυτική, ενδεδυμένη με τα ερυθρόλευκα καρώ χρώματα της χώρας της, Κροάτισσα πρόεδρος εναγκαλίζονταν με τόση άνεση τους φιναλίστ του τουρνουά, κάτω από έναν Μοσχοβίτικο ουρανό που άδειαζε τόνους νερού, λέει κάτι.

Ομολογεί ότι το ποδόσφαιρο και η προβολή του, είναι τόσο μεγάλα μεγέθη, ώστε οι ηγέτες να ποντάρουν πάνω τους για λίγη ακόμα προβολή, ή προκειμένου να υπενθυμίσουν στο πόπολο την λαϊκή τους υπόσταση. Αν έπρεπε να διαλέξω δυο λέξεις, ώστε να περιγράψω τις βρεγμένες αυτές εικόνες, θα τις τοποθετούσα ανάμεσα στην υπερβολή και την υποκρισία.

Για κάτι πιο ισόρροπο ας θυμηθούμε την φιγούρα του Sandro Pertini, στον τελικό του 12ου Π.Κ.Π. το '82, στο στάδιο Santiago Bernabéu στην Μαδρίτη. Τότε, στο 80φεύγα, μόλις ο Alessandro Altobelli έκανε το τρία μηδέν απέναντι στην Δυτική Γερμανία, ο πρόεδρος

σηκώθηκε χαμογελώντας και κούνησε το δάχτυλο προς κάθε ενδιαφερόμενο εννοώντας κάτι σαν: *«αυτό ήταν τελείωσε, νικήσαμε»*.

Ο Pertini! Πασιφιστής, υπηρέτησε όμως στον Α' Π.Π. και παρασημοφορήθηκε για πράξεις ανδρείας. Αντιφασίστας, παρτιζάνος στα χρόνια του πολέμου, με δεκαετή ποινή φυλάκισης από το καθεστώς του Μπενίτο και αργότερα με καταδίκη σε θάνατο από τους Γερμανούς. Ενάντια στην βία, όπως και σε κάθε δικτατορικό καθεστώς, ο μικρός το δέμας Ιταλός είχε δηλώσει όταν υποδέχτηκε τους παίκτες στο Προεδρικό Μέγαρο μετά τη νίκη: *«Αυτή είναι η καλύτερη μέρα μου ως Πρόεδρος»*.

Στις δικές μας μέρες μας, το ποδόσφαιρο δείχνει να είναι λιγότερο ελεύθερο από ποτέ. Ποδηγετείται από την τηλεόραση, χειραγωγείται από το χρήμα, χρησιμοποιείται από τους πολιτικούς. Στο περιθώριο των γεγονότων δε, μας έφθασαν και από την πρωτεύουσα της 5ης Γαλλικής Δημοκρατίας οι ειδήσεις ότι στο πλαίσιο των πανηγυρισμών, υπήρξαν δύο νεκροί, αρκετοί τραυματίες, ενώ σημειώθηκαν και περιστατικά λεηλασιών.

Ιούλιος 1982. Από αριστερά, Dino Zoff, έγινε στα 40 του παγκόσμιος πρωταθλητής, Franco Causio, Sandro Pertini και ο προπονητής Enzo Bearzot. Πρώτο πλάνο το κύπελο. Επιστροφή στην πατρίδα μετά τον τελικό της Μαδρίτης.